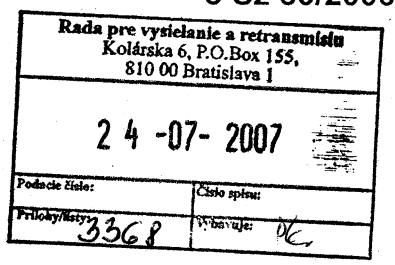
Najvyšší súd
Slovenskej republiky

5 Sž 50/2006

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiany Aschenbrennerovej a z členov senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca v právnej veci navrhovateľky **Slovenskej televízie**, Mlynská dolina, Bratislava proti odporkyni **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, Námestie SNP 12, Bratislava o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne zo 6.júna 2006 č. RP/311/2006 takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu zo 6.júna 2006 č. RP/311/2006 **p o t v r d z u j e** .

Navrhovateľke sa právo na náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Rada pre vysielanie a retransmisiu rozhodnutím zo 6.júna 2006 č. RP/311/2006 uložila navrhovateľke podľa § 64 ods. 1 písm. d/ zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii v znení zmien a doplnkov pokutu určenú podľa § 67 ods. 5 písm. a/ v sume 4 000 000 Sk. Pokuta bola uložená za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorého sa navrhovateľka dopustila tým, že počas vysielania programu Slovensko hľadá Superstar 2 dňa 13.januára 2006 okolo 20.00 hod. zaradila vysielanie reklamy.

V zákonnej lehote navrhovateľka podala proti uvedenému rozhodnutiu odporkyne opravný prostriedok. Žiadala, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne zo 6.júna 2006 č. RP/311/2006 zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie. Zároveň navrhovateľka žiadala priznať náhradu trov konania.

Navrhovateľka poukázala na to, že odporkyňa v konaní porušila ustanovenie § 3 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní, pretože nepostupovala v konaní v úzkej súčinnosti s navrhovateľkou ako účastníčkou konania a nedala jej príležitosť, aby mohla svoje práva a záujmy účinne obhajovať. Odporkyňa svojím postupom odňala navrhovateľke právo vyjadriť sa tak k podkladom rozhodnutia a v konaní uplatniť svoje návrhy. Právo účinne sa obhajovať bolo navrhovateľke odoprené vzhľadom na to, že písomné oznámenie o začatí správneho konania vo veci možného porušenia § 35 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii bolo navrhovateľke doručené 9.februára 2006, pričom odporkyňa určila termín na zaslanie písomného stanoviska k začatému správnemu konaniu do 15 dní od doručenia oznámenia, t.j. do 24.februára 2006. Táto lehota podľa navrhovateľky vzhľadom na závažnosť správneho konania je neprimerane krátka a je v rozpore s ustanovením § 27 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní. Podľa navrhovateľky odporkyňa porušila zákon aj tým, že nevykonala dokazovanie v súlade s návrhom navrhovateľky. Nevypočula režiséra programu a producentky predmetnej súťaže, t.j. Petra Ňunéza a Alenu Majorošovú. Taktiež navrhovateľka žiadala, aby bola vykonaná aj miestna obhliadka v priebehu finálového večera programu Slovensko hľadá Superstar 2. Odporkyňa ani jeden z navrhnutých dôkazov nevykonala. Týmto postupom porušila ustanovenie § 3 ods. 4 zákona o správnom konaní, ako aj zásadu materiálnej pravdy, podľa ktorej sú správne orgány povinné úplne a presne zistiť skutočný stav prejednávanej veci, až potom rozhodnúť. Jediným podkladom pre rozhodnutie rady bol monitoring programu a záznam z vysielania. Podľa navrhovateľky odporkyňa bez vykonania navrhnutých dôkazov nemohla objektívne posúdiť, či prestávky, ktoré boli v programe urobené, sú opodstatnené z hľadiska zdravotného, technického a dramaturgického a toto procesné pochybenie malo za následok, že odporkyňa skutočný stav veci v čase vysielania relácie nezistila, naopak, svojím konaním zamedzila objasneniu dôležitých skutočností.

Navrhovateľka ďalej namietala, že v zmysle § 4 ods. 1 zákona o vysielaní a retransmisii je odporkyňa orgánom verejnej správy, ktorej prvoradým poslaním je presadzovať záujmy verejnosti, pričom dohliada na dodržiavanie právnych predpisov, upravujúcich vysielanie a retransmisiu a vykonáva štátnu správu v oblasti vysielania a retransmisie v rozsahu vymedzenom zákonom. Je teda prvoradou povinnosťou odporkyne presadzovať vo svojej činnosti záujem verejnosti. Odporkyňa uložením exemplatívnej výšky peňažnej sankcie odporuje záujmu verejnosti a verejnosť poškodzuje, nakoľko verejnosť sa v podstatnej miere podieľa na financovaní navrhovateľky. Taktiež samotné prestávky v programoch, ktorých dĺžka presahuje 90 minút, slúžia aj verejnosti pri televíznych obrazovkách. Samotná šou bez prestávok trvala približne 100 minút a je prirodzené, že divák potrebuje občerstvenie a prestávku. Odhliadnuc od uvedeného diváci, ktorí boli prítomní na svojich miestach už 20 až 30 minút pred začiatkom vysielaného programu, potrebovali prestávku na občerstvenie. Prestávku okrem divákov potreboval aj hudobný doprovod, ktorý v ten večer zabezpečoval klavirista Richard Rikon a taktiež aj účinkujúci, ako aj porota a prítomní moderátori.

Navrhovateľka namietala, že program vysielaný 13.januára 2006 Slovensko hľadá Superstar 2, nebol prerušovaný reklamou, ale reklama bola vysielaná v rámci prestávok prenosu podujatia, ktoré bolo s prestávkami, a teda navrhovateľka postupovala v súlade s ustanovením § 35 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii.

Prestávky počas semifinálovej časti programu Slovensko hľadá Superstar 2 podľa navrhovateľky mali svoj funkčný význam. Program nebol prerušený z dôvodu zaradenia reklamy, ale z objektívnych, zdravotných, technických, či iných dôvodov. Podľa pravidiel musel vysielateľ zabezpečiť každému zo súťažiacich rovnaké podmienky, čo znamená, že ak by nastal technický problém, musel by umožniť súťažiacemu semifinalistovi, pri ktorého vystúpení by k technickému problému došlo, opakované vystúpenie. Prestávka umožnila vysielateľovi skontrolovať techniku, prípadne odstrániť závady na zariadeniach. Počas vysielania priameho prenosu sa nemohli účinkujúci občerstviť, ani vykonať iné potreby, museli vždy byť na svojom mieste, vrátane porotcov, moderátorov a členov hudobného sprievodu. Napriek tomu, že sa dej odohrával v inej časti štúdia, režisér sa kedykoľvek mohol nastrihnúť do ich priestorov a vystihnúť tak veľmi zaujímavé reakcie, ktoré sú dôležité a pútavé pre diváka. V prestávkach sa účinkujúcim venovali vizážisti a zároveň mali možnosť sa osviežiť. Navyše v štúdiu bolo počas vysielania obrovské teplo vyvíjané svetelnou technikou. Klimatizácia sa počas vysielania musela vypínať, nakoľko rušila odposluch a zvukový výstup. Pri zapnutej klimatizácii by nebola zachovaná vysoká kvalita zvuku. Cez prestávky sa poskytovala lekárska pomoc – v tomto semifinálovom kole účinkoval súťažiaci so závažnými zdravotnými problémami. Skutočnosť, že prestávky neboli umelo vytvorené pre zaradenie reklamy, potvrdzuje aj priebeh finálových kôl, kde prestávky boli z rovnakých dôvodov ako v semifinále a reklama počas ich trvania do vysielania zaradená nebola. Slovenská televízia nemala záujem program umelo prerušovať kvôli reklame, ktorú tam ani nezaradila.

Ďalej vo svojom opravnom prostriedku navrhovateľka poukázala na právnu úpravu vysielania v iných štátoch Európskej únie. Zdôraznila, že vysielanie reklamy počas prestávky, kedy fakticky súťaž neprebieha, dej sa neposúva, kedy napriek prerušeniu divák nestráca dejovú kontinuitu, zodpovedá všetkým uvedeným pravidlám. Okrem toho je dôležité zamerať sa na obsah predmetného vysielania. Prestávky počas takto koncipovaného podujatia nenarúšajú celistvosť a hodnotu programu, nakoľko ide o ľahký zábavný žáner a prestávky sa javia ako jeho prirodzená súčasť.

Odporkyňa vo svojom vyjadrení k podanému opravnému prostriedku navrhla, aby najvyšší súd jej rozhodnutie zo 6.júna 2006 o uložení pokuty v sume 4 000 000 Sk za porušenie povinnosti vyplývajúcej z § 35 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii ako vecne správne potvrdil.

Odporkyňa zásadne nesúhlasí s tvrdením navrhovateľky, že v konaní boli porušené jej procesné práva, že nebol dostatočne zistený skutkový stav a navrhovateľka nemala možnosť sa v konaní účinne brániť. Oznámenie o začatí správneho konania jej bolo doručené 9.februára 2006. V oznámení ako účastníčka konania bola požiadaná, aby sa k predmetu správneho konania vyjadrila, zaslala svoje stanovisko, prípadne navrhla dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 a § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona o správnom konaní najneskôr do 7 dní odo dňa doručenia oznámenia s upozornením, že ak svoje práva v stanovenej lehote nevyužije, môže odporkyňa rozhodnúť aj bez tohto stanoviska. V prípade, že navrhovateľka považovala 7-dňovú lehotu za neprimerane krátku, mohla požiadať správny orgán o jej predĺženie, čo však neurobila. Vyjadrenie navrhovateľky bolo odporkyni doručené 10.apríla 2006. S týmto vyjadrením sa dôkladne oboznámila a so všetkými namietanými skutočnosťami sa náležite vysporiadala v samom odôvodnení

rozhodnutia. Podľa odporkyne žiadne procesné právo navrhovateľky ako účastníčky konania nebolo porušené. Navrhované dôkazy, a to výsluch Petra Ňunéza a Aleny Majorošovej ako aj ohliadka vysielaného programu, boli zamietnuté, nakoľko tieto dôkazy by k predmetu správneho konania neboli priniesli žiadne nové skutočnosti a nemohli prispieť k objasneniu skutočného stavu veci, s ohľadom na predmet správneho konania. Námietky navrhovateľky uvedené v jej opravnom prostriedku považuje odporkyňa len za účelové tvrdenia, ktoré nezakladajú iný skutkový stav, ako bol zistený v správnom konaní.

Podľa odporkyne nie je možné posudzovať opodstatnenosť reklamných prestávok na základe zdravotného stavu jedného z účinkujúcich, či z dôvodu teploty vyvíjanej svetelnou technikou. Vysielateľ má technicky zabezpečiť výrobu programu tak, aby nedochádzalo k porušeniu zákona na jednej strane, ani k ohrozeniu účinkujúcich, či divákov na druhej strane. Povaha predmetného programu si prestávku nevyžadovala a prestávka v tomto programe nemala žiadne opodstatnenie. Odôvodnenie takéhoto záveru je uvedené v rozhodnutí č. RP/311/2006 zo 6.6.2006.

Argumentácia navrhovateľky právnou úpravou vysielania v rôznych európskych štátoch je podľa odporkyne vo vzťahu k predmetu správneho konania irelevantná. Súlad napadnutého rozhodnutia so Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 97/36/ES z 30.júna 1997, ktorou sa mení a dopĺňa Smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov iných právnych predpisov alebo správnych opatrení v členských štátoch týkajúcich sa vykonávania činnosti televízneho vysielania a dohovorom o cezhraničnej televízii je zdôvodnený v napadnutom rozhodnutí.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný preskúmal napadnuté rozhodnutie odporkyne a dospel k záveru, že rozhodnutie je vydané v súlade so zákonom.

Z predloženého spisu odporkyne najvyšší súd zistil, že na základe správy č. 6/06/TV o monitorovaní Slovenskej televízie dňa 13.januára 2006 začala odporkyňa 24.januára 2006 správne konanie vo veci možného porušenia ustanovenia § 35 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii, ktorého sa navrhovateľka dopustila tým, že dňa 13.januára 2006 prerušila reklamným blokom program Slovensko hľadá Superstar 2. Oznámenie o začatí správneho konania bolo riaditeľovi navrhovateľky doručené 9.februára 2006. V oznámení bol zároveň vyzvaný, aby sa k predmetu správneho konania vyjadril, zaslal svoje stanovisko, prípadne navrhol dôkazy v súlade s § 32 ods. 2 a 3 v nadväznosti na § 33 ods. 1 a § 34 ods. 3 zákona o správnom konaní najneskôr do 15 dní od doručenia oznámenia. Zároveň bol poučený, že ak toto svoje právo v stanovenej lehote nevyužije, môže správny orgán rozhodnúť vo veci aj bez stanoviska navrhovateľky, pokiaľ uzná, že podklady a dôkazy zhromaždené v správnom konaní sú postačujúce v zmysle § 46 zákona o správnom konaní.

Navrhovateľka k začatému správnemu konaniu zaslala odporkyni svoje stanovisko 3.apríla 2006 (odporkyni doručené 10.apríla 2006).

Následne odporkyňa 6.júna 2006 rozhodnutím č. RP/311/2006 rozhodla o uložení pokuty navrhovateľke vo výške 4 000 000 Sk (§ 64 ods. 1 písm. d/ a § 67 ods. 5 písm. a/ zákona o vysielaní a retransmisii) za porušenie povinnosti ustanovenej v § 35 ods. 6 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii v znení zmien a doplnkov za to, že navrhovateľka zaradila reklamu počas vysielania programu Slovensko hľadá Superstar 2, ktorý bol vysielaný dňa 13.januára 2006 o 20.00 hod.. Odporkyňa svoje rozhodnutie, okrem iného, odôvodnila tým, že prestávky v programe Slovensko hľadá Superstar 2, vysielaného 13.januára 2006, boli vytvorené výhradne so zámerom vysielania reklamného bloku, upútavkových blokov a sponzorských odkazov a jednotlivé časti programu tvoria svojím obsahom, formou a funkciou jeden celok, počas ktorého vysielateľ na základe zákona podľa § 35 ods. 6 nesmie zaradiť reklamu. Navrhovateľkou oddelené jednotlivé časti programu svojím obsahom tvoria jeden celok, pretože celý program bol jedným kolom súťaže Slovensko hľadá Superstar 2, počas ktorého boli prezentovaní desiati súťažiaci. Všetky „tri časti" programu na seba priamo nadväzovali. Svojím vizuálnym, zvukovým a technickým spracovaním programu formálne tvorili jeden celok. Počas vysielania všetkých častí programu nedošlo k žiadnej formálnej zmene. Po funkčnej stránke, okrem zábavnej funkcie programu, mali byť v programe vybraní finalisti súťaže. Aby program túto funkciu splnil, bolo potrebné, aby boli odvysielané všetky jeho časti. Prerušenie tohto programu nemalo iný funkčný význam ako odvysielať reklamu v takto vytvorených prestávkach. Podľa odporkyne prerušením programu reklamou sa navrhovateľka ako vysielateľ na základe zákona dopustila porušenia ustanovenia § 35 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii.

Navrhovateľka ako účastníčka správneho konania v súlade s ustanovením § 3 ods. 2 mala právo účinne obhajovať svoje práva a záujmy, vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia, dať návrh na doplnenie dokazovania alebo na iné dôkazy. V zmysle ustanovenia § 33 ods. 1 správneho poriadku účastník konania má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní a miestnej ohliadke.

Z ustanovenia § 34 správneho poriadku vyplýva, že na dokazovanie možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočný stav veci a ktoré sú v súlade s právnymi predpismi. Účastník konania je povinný navrhnúť na podporu svojich tvrdení dôkazy, ktoré sú mu známe. Vykonanie dôkazov patrí správnemu orgánu, ktorý hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti.

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie (§ 33 ods. 2 správneho poriadku).

Najvyšší súd po preskúmaní spisu odporkyne a po zvážení prednesov účastníkov konania dospel k záveru, že v preskúmavanej veci bol náležite zistený skutočný stav. Navrhovateľka mala možnosť v konaní sa vyjadriť, navrhnúť vykonanie dôkazov a túto možnosť využila. Dokazovanie v správnom konaní vedie správny orgán (odporkyňa), ktorý nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dôkazov. Je na uvážení správneho orgánu, či považuje niektorú skutočnosť za preukázanú alebo vykoná ďalšie dôkazy. Správny orgán určuje nielen rozsah dokazovania, ale aj spôsob vykonania jednotlivých dôkazov. Vykonávanie

a následné hodnotenie dôkazov patrí výlučne správnemu orgánu. Správny orgán pri hodnotení dôkazov potom postupuje podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov. Podľa názoru najvyššieho súdu odporkyňa neporušila zákon, ak nevykonala navrhnuté dôkazy navrhovateľkou. Záver odporkyne o tom, že výsluch navrhnutých svedkov nie je potrebný, nemožno považovať za porušenie práv navrhovateľky. V preskúmavanej veci podstatnou skutočnosťou bolo posúdenie právnej otázky, či prestávky, ktoré navrhovateľka zaradila do vysielaného programu, boli dôvodné, a teda, či reklama mohla byť v priebehu týchto prestávok vysielaná. Pre toto posúdenie neboli dôležité svedecké výpovede navrhovaných svedkov. Odporkyňa pri svojom rozhodovaní vychádzala z vykonaného monitoringu vysielania dňa 13.januára 2006 a zo záznamu z vysielaného programu. Tento záznam a ani monitoring neboli navrhovateľkou nijako spochybnené. Ide o najzávažnejšie dôkazy, z ktorých odporkyňa pri rozhodovaní vychádzala. Vzhľadom na uvedené skutočnosti sú námietky navrhovateľky týkajúce sa porušenia jej procesných práv v správnom konaní, ako aj nedostatočne zisteného skutočného stavu veci, nedôvodné. V predmetnej veci bol podľa názoru súdu dostatočne zistený skutočný stav a nedošlo k porušeniu žiadnych procesných práv navrhovateľky.

Podľa § 35 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii reklama a nákup sa zaraďujú do vysielania medzi jednotlivé programy.

V programoch zložených zo samostatných častí alebo pri prenose športových a podobne štrukturovaných podujatí a predstavení s prestávkami sa reklamné šoty a telenákupné šoty zaraďujú iba medzi jednotlivé časti alebo počas prestávok (§ 35 ods. 2 zákona o vysielaní a retransmisii). Vysielateľ s licenciou môže zaradiť reklamné šoty a telenákupné šoty aj počas vysielania programov, ak sa tým nenaruší celistvosť, hodnota a charakter programu, vrátane jeho prirodzených vnútorných prestávok pri dodržaní práv nositeľov práv a za podmienok ustanovených v odsekoch 3 až 5. Vysielateľ televíznej programovej služby na základe zákona nesmie zaraďovať reklamu ani telenákup počas vysielania programov (§ 35 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii).

Navrhovateľka program – Slovensko hľadá Superstar 2 rozdelila na tri časti. V prestávkach medzi týmito časťami vysielala reklamu. Túto skutočnosť odporkyňa posúdila ako porušenie ustanovenia § 35 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii. Podľa názoru súdu vysielaný program napriek tomu, že ho navrhovateľka rozdelila do troch častí, tvorí jeden celok. Program dramaturgicky tvorila a prenášala navrhovateľka sama. Nemožno hovoriť o prenose cudzieho programu, ktorého skladbu by nemohla ovplyvniť a prípadné zaradenie prestávok by nemohlo byť posudzované ako porušenie povinnosti navrhovateľky. Organizačné, technické, hygienické, či iné problémy spojené s vysielaním programu, mala vopred navrhovateľka ako vysielateľ programu vyriešiť vo svojej pôsobnosti. Tvrdené technické, organizačné, hygienické problémy neodôvodňujú podľa názoru najvyššieho súdu prerušenie programu prestávkami s vysielaním reklamy. Navyše medzi jednotlivými časťami sa nemenila scéna ani badateľne nedošlo k žiadnej inej technickej zmene, ktorá by prestávku odôvodňovala. Po funkčnej stránke mali byť v programe vybraní finalisti súťaže a za tým účelom bolo potrebné odvysielať všetky časti, teda celý program neprerušene.

Najvyšší súd sa stotožnil s právnym názorom odporkyne, že Smernica EP a Rady 97/36/ES z 30.júna 1997, ktorou sa mení a dopĺňa Smernica Rady 89/552/EHS o koordinácii určitých ustanovení zákonov iných právnych predpisov alebo správnych opatrení týkajúcich sa vykonávania činnosti televízneho vysielania a dohovoru o cezhraničnej televízii zakotvujú pravidlá pre vysielanie reklamy v určitých druhoch programu tak, aby nedochádzalo k prerušeniu programu mimo jeho prirodzených prestávok. Zákon o vysielaní a retransmisii v súlade s článkom III ods. 1 Smernice stanovil podmienky pre vysielateľa zo zákona, a preto výklad ustanovenia § 35 ods. 2 a § 35 ods. 6 zákona o vysielaní a retransmisii tak, ako ho urobila odporkyňa, nie je prísnejší a pre navrhovateľku nevýhodnejší, než ako to vyplýva z dokumentov inštitúcií Európskej únie, či Rady Európy. Námietka navrhovateľky týkajúca sa rozporu postupu odporkyne s úpravou členských štátov Európskej únie a iných štátov Európy, nie je dôvodná.

Námietka navrhovateľky, že uložená pokuta je v rozpore so záujmom verejnosti, neobsahuje tvrdenie o porušení práv a právom chránených záujmov navrhovateľky. Nemožno z nej preto automaticky vyvodzovať nezákonnosť uloženej sankcie. Námietky, ktoré uviedol zástupca navrhovateľky na pojednávaní súdu 2.apríla 2007, kedy bol vyhlásený rozsudok, že rozhodnutie odporkyne je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov vo vzťahu k výške uloženej pokuty, nemohli byť zohľadnené, pretože takáto námietka nebola uplatnená v podanom opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporkyne.

Podľa § 250l Občianskeho súdneho poriadku pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Až do rozhodnutia súdu môže žalobca (navrhovateľ) rozsah napadnutia správneho rozhodnutia obmedziť. Rozšíriť ho môže iba v stanovenej lehote (§ 250h ods. 1).

Podľa § 249 ods. 2 žaloba musí okrem všeobecných náležitostí podania obsahovať označenie rozhodnutia a postupu správneho orgánu, ktoré napáda, vyjadrenie v akom rozsahu sa toto rozhodnutie a postup napáda, uvedenie dôvodov, v čom vidí nezákonnosť rozhodnutia a postupu správneho orgánu a aký konečný návrh robí.

Občiansky súdny poriadok v konaní podľa tretej hlavy rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam správnych orgánov v ustanovení § 250m neobsahuje náležitosti návrhu, ktorým sa začína konanie podľa tejto hlavy. V súlade s ustanovením § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku sa preto na náležitosti opravného prostriedku primerane použijú ustanovenia § 249 ods. 2 a na zmenu, t.j. rozšírenie alebo zúženie dôvodov žaloby primerane ustanovenie § 250h.

Keďže v podanom opravnom prostriedku navrhovateľky proti rozhodnutiu odporkyne nebola vznesená námietka nezákonnosti rozhodnutia odporkyne z dôvodov nepreskúmateľnosti pre nedostatok dôvodov týkajúcich sa uloženej výšky sankcie, nemohol najvyšší súd námietku právneho zástupcu navrhovateľky, vznesenú až na pojednávaní 2.apríla 2007, kedy bol vyhlásený rozsudok v predmetnej veci, zohľadniť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel najvyšší súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporkyne zo 6.júna 2006 č. RP/311/2006 je v súlade so zákonom, a preto ho podľa § 250q ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku ako vecne správne potvrdil. Námietky navrhovateľky uvedené v jej opravnom prostriedku vyhodnotil súd ako skutkovo a právne bezdôvodné a bez vplyvu na zákonnosť preskúmavaného rozhodnutia.

Neúspešnej navrhovateľke nepriznal súd právo na náhradu trov konania (§ 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 2.apríla 2007

JUDr. Tatiana Aschenbrennerová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

